

[Ingerlise Koefoed]

med arbejdet, og at vi nok skal komme med noget.

Det må dog understreges, at det i debatten måske er kommet til at fremstå, som om der slet ikke kunne være tale om offentlige tilskud, og det er ikke rigtigt, for som hr. Tastesen også sagde heroppefra, står det jo kommunerne frit for også for fremtiden at støtte lokalradioerne, og man må da meget håbe, at de kommuner, der har gjort det, vil fortsætte med at gøre det, og måske også, at de nye kommunalbestyrelser vil være interesseret i at se på sagen og fremskaffe noget mere støtte til lokalradioerne.

Der er et andet forhold i dette her, jeg er betænkelig ved, for ikke at sige ked af, og det er de radikales forslag om, at der ikke må sælges sendetid til politiske partier og religiøse bevægelser. Jeg ved godt, at forslaget delvis er formelt, for ethvert politisk parti og enhver religiøs bevægelse vil jo kunne søge og sandsynligvis også få en sendetilladelse. Men jeg synes, det er uheldigt, at det står i loven; jeg synes, det kan bruges til at sige, at der er nogle mennesker og nogle organisationer, der skal have mindre ytringsmulighed, mindre ytringsfrihed end andre. Jeg havde meget gerne set, at det ændringsforslag ikke var kommet ind, og vi kan naturligvis ikke stemme for det.

Jeg er tilfreds med, at der er kommet ankemuligheder også for folk, der ikke får tildelt en sendetilladelse i første omgang, at pressen ikke kan få en selvstændig sendetilladelse, og at det samme er tilfældet for erhvervsvirksomheder. Det er rigtigt, som hr. Helge Sander sagde, at pressen og også erhvervsvirksomhederne i og for sig kan gå ind i et samarbejde med andre, der søger en lokalradio, og at de kan komme ind og arbejde i den forbindelse. Men for mig er det vigtigt, at man hermed sikrer, at man på de steder, hvor man kun har ét dagblad, som mere eller mindre kan – måske ikke gør – monopolisere meningsdannelsen, ikke overlader dette dagblad en sendetilladelse, så de kan fortsætte med monopoliseringen.

Vi stemmer for socialdemokratiets ændringsforslag om, at der skal gives støtte til lejen af plads på senderne, også selv om det kan have nogle konsekvenser for TV-delen. Når vi skal til at arbejde med TV-delen, må vi se på, hvad økonomien i alt dette her er, men vi mener, det er rimeligt, at man fort-

sætter den praksis, man har haft i forsøgsperioden.

VS' ændringsforslag om, at der slet ikke må sælges sendetid, er ideelt set udmærket. Det ville være dejligt, hvis vi kunne sikre lokalradio og lokal fjernsyn en økonomi, der gjorde, at det ikke blev nødvendigt for dem at sælge sendetid.

Jeg vil imidlertid sige, at VS jo selv giver alle begrundelserne for, at det ville være meget uheldigt at vedtage ændringsforslaget nu, og at det måske også kan blive uheldigt senere at vedtage sådanne forslag. VS skriver nemlig, og jeg citerer fra bemærkningerne til VS' ændringsforslag:

»Nærradioerne er ved at blive anbragt i en situation bestemt ved, at der ikke gives adgang til offentlige kasser, at reklamefinansiering ikke skal være tilladt, at salg af sendetid til politiske partier eller religiøse bevægelser skal forbydes, og at hele finansieringsspørgsmålet skal op til fornyet behandling omkring 1. februar 1986.«

Det er svært, synes jeg, at se, hvorfor man så absolut nu skulle træffe beslutning om, at der ikke måtte sælges sendetid, men jeg synes som sagt, at ændringsforslaget er pænt og principielt rigtigt, og derfor vil vi undlade at stemme til det.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg synes, det er vigtigt, at vi er blevet enige om loven om lokalradio, og jeg synes, den væsentligste grund til, at vi nu lovgiver for radioen alene, ligger deri, at vi dermed sætter en procedure i gang i kommunerne, så de kan begynde at sammensætte de lokale nævne, som skal være den instans, der i første omgang skal tage stilling til ansøgninger om sendetilladelse.

Det er vigtigt, tror jeg, at vi er blevet enige om en række af de ændringsforslag, som er stillet, 16 i alt, der, som det allerede har været nævnt, bl.a. betyder, at der kan etableres såkaldte åbne kanaler. Jeg tror, det er meget vigtigt for det hovedsigte, lovforslaget har haft, nemlig at åbne for, at så at sige hvermand kan få adgang til de elektroniske medier.

Så kan vi i øvrigt konstatere, at hvor enkeltpersonerne er gledet ud, er kommunerne kommet ind; reklamerne er gledet ud, anke muligheden er kommet ind. Om dette vil jeg